

Vědomí člověka (V půli cesty)

Marien

Vědomí člověka
těžko se vyvléká
z provázků, co loutky řídí

Zrození dospějí,
Ve známých kolejích
a poznají jen tolik, kolik vidí

Že slunce zapadá,
čas jsou hodiny,
a že se kolejnice v dálce setkají
Kdo nechce hlodat kost,
či prosit o milost,
tančí, jak mu jiní pískají

Jak hroši bez kůže,
proč člověk nemůže
si poslechnout, co šeptá jarní déšť
Při tanci uhnaní
berou svět do dlaní
a vlastní pravdou váží cizí lež
Tím nám pořád uniká,
proč tančí motýli
a kam se na podzim hejna ptáků vytrácí
Protřelí životem
strouhají mrkev těm,
co lapeni jsou v blůzách svěřacích

Stůj poslouchej,
tančíš příliš rychle,
Hudba nebude hrát dlouho,
A věř mi, že až ztichne
Bude pozdě hledat důvod,
proč jsi jinde, než máš být
Kdo Tě opil rohlíkem
a kázal, kam chceš jít